

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

in het bedrijfsleven is coaching tegenwoordig heel normaal.

Eens in de zoveel tijd spreek je met een coach die je vragen stelt waardoor je meer inzicht krijgt in je eigen functioneren.

Deze coaches proberen je vaak op een andere manier naar de werkelijkheid te laten kijken zodat je nieuwe opties en perspectieven ziet.

Eén van de principes waarmee veel coaches werken is dat er geen problemen zijn.

Problemen zijn er niet, zeggen ze dan, er zijn alleen maar uitdagingen.

Ik moet dan altijd denken aan Herman Finkers die zegt: 'Da's vervelend, ik heb een hele grote uitdaging en ik wil van die uitdaging af...'

En toch zit er wel iets in het onderscheid tussen een probleem en een uitdaging.

Zit er wel iets in de les die coaches ons willen geven.

Sterker nog, vandaag in ons Evangelie krijgen we ook een soort van coaching, en krijgen we een heel eigen uitdaging gepresenteerd.

Jezus is met zijn moeder en zijn leerlingen op een bruiloft in Kana.

En zijn moeder komt erachter dat het hele feest in het water dreigt te vallen.

De organisatie heeft veel te weinig wijn ingekocht, er dreigt een fiasco.

Maar Maria heeft wel een oplossing, en daar heeft ze Jezus bij nodig.

Zoals een vrouw bij uitstek kan doen, stelt ze Jezus op een indirecte manier een vraag.

'Ze hebben geen wijn meer,' zegt ze tegen haar zoon.

Met andere woorden: 'Ik weet dat jij er wat aan kunt doen, doe er dan ook maar wat aan.'

Dat leek haar het beste, de kortste klap om het probleem van het wijngebrek opgelost te krijgen.

Maar Jezus wijst haar af, zo lijkt het.

'Vrouw, is dat soms uw zaak?'

Er valt heel veel over dit antwoord te zeggen, maar het is in ieder geval duidelijk dat Jezus zijn moeder op een afstand zet.

Met andere woorden: Bemoei je niet met zaken die je niet aangaan.

Bemoei je niet met mijn uur, met mijn tijd.

Ik weet niet hoe uw moeder gereageerd zou hebben als u zo zou reageren op een goedbedoelde opmerking, maar mijn moeder zou me zeker te verstaan hebben gegeven dat ik niet zo brutaal moest zijn.

Zo praat je niet tegen je moeder.

Maar Jezus wel.

En Maria laat het gebeuren.

En uit het vervolg van het Evangelie blijkt dat dit niet zomaar een botte weigering was van Jezus, maar een uitdaging aan het adres van Maria.

Jezus daagt zijn moeder, en ons, uit om het over een andere boeg te gooien.

Want Maria geeft Jezus er dus niet van langs omdat hij brutaal zou zijn geweest

Ze gaat evenmin stil in een hoekje zitten mokken..

Nee, Maria blijft betrokken bij het probleem dat is ontstaan.

Ze is vastbesloten haar plek in te nemen bij de oplossing van dit wijn-probleem.

Ze geeft haar bemoeienis alleen op een andere manier vorm.

Ze gaat niet meer naar Jezus toe, maar schakelt de bedienden in.

'Doe maar wat Hij jullie zeggen zal, wat het ook is.'

Daarmee wordt ze echt dienstbaar aan dit eerste wonder van haar Zoon.

Daarmee stelt ze Hem in staat zijn heerlijkheid te laten zien zodat zijn leerlingen in Hem geloven.

Wat kunnen wij veel leren van Maria.

Als individuele gelovigen in ons eigen leven, maar zeker ook als parochie.

We vieren vandaag Onze Lieve Vrouwe van Lourdes.

Dat doen we als parochie, met de locatie Kopstukken in het bijzonder.

We vieren dit feest in moeilijke tijden.

Daar getuigt alleen al de temperatuur in de kerk van.

We verwarmen de kerken niet meer zoals voorheen omdat de gasprijs door het dak gaat.

Onze financiële positie verslechtert omdat er steeds minder kerkbalans binnenkomt.

Steeds meer mensen voelen zich niet meer betrokken bij geloof of kerk.

Dat zien we ook in onze locaties in het kerkbezoek.

Houden we de vijf kerken nog wel open? zo is de steeds terugkerende vraag?

Nee, dat kunnen we op onze klompen aanvoelen.

Maar welke gaat, of welken gaan, dan dicht, en wanneer?

We weten het nog niet.

En dat terwijl we al jaren bidden om groei in geloof, hoop en liefde, zeker ook in onze streek.

Maar God lijkt dat gebed niet te horen, Hij lijkt ons net als zijn moeder op afstand te zetten.

Wat heb ik met u van doen, Mijn uur is nog niet gekomen.

We bidden al jaren om nieuwe roepingen tot het priesterschap, het diakonaat of het toegewijde dienstwerk van pastoraal werkers, maar ondertussen stopt het seminarie waarop ik heb mogen studeren.

God lijkt voor ons op afstand te staan, zoals Maria op afstand werd gezet.

Of kunnen we in de problemen die we ondervinden toch ook een uitdaging zien?

Kunnen we een voorbeeld nemen aan Maria, onze lieve vrouwe van Lourdes, en het over een andere boeg gaan gooien als kerk?

Nieuwe wegen inslaan om kerk te zijn op de vaste basis van Schrift en Traditie?

Misschien worden we daar juist wel toe aangezet in deze tijd, als pastoraal team, parochiebestuur en locatieraden, maar ook als individuele gelovigen.

Als we alleen maar de structuren vasthouden die we de afgelopen decennia hebben ontwikkeld en vastgehouden dan weten we welke kant het opgaat, neerwaarts.

Zijn wij, net als Maria, bereid het over een andere boeg te gooien?

Nieuwe wegen te bewandelen?

Door samen ons bezinnen op wat de kern is van ons geloof?

Door ons samen in te zetten voor medemensen in nood, bijvoorbeeld armen en vluchtelingen.

Door nu eens vol in te zetten op schoolbezoeken en het benaderen van onze jongeren, en niet een beetje halfbakken af te wachten totdat zij bij ons komen?

Wij worden uitgedaagd het over een andere boeg te gooien.

Als we dat werkelijk doen zullen we eens de heerlijkheid van onze God zien, zodat wij, zijn leerlingen, in Hem geloven.

Dat we samen als parochie mogen toenemen in dit gelovig vertrouwen op onze Heer en Heiland Jezus Christus.

En dat we, net als Maria, de Moeder van de Kerk en OLV v Lourdes, vastbesloten zijn om mee te werken aan de openbaring van deze heerlijkheid.

Maar dan wel op de plek die ons past.

Dat is de uitdaging waarvoor wij nu gesteld worden, het innemen van deze plek.

Dat we deze uitdaging samen aangaan in de kracht van Gods Heilige Geest.

Geloofd zij Jezus Christus in alle eeuwigheid. Amen.